

Peru 2018

Sidst i februar (d. 24.) var Bent og jeg til "Ferie for alle" messen i Herning. Her talte vi med en fra Stjernegaard om at lave et rejseforslag til vores rejsegruppe, en rundrejse for os 4.

Den 6. maj var vi så sammen med Kjesten og Flemming til Peru foredrag med Henrik Normann i Århus. Han talte vældigt om, at man skulle vælge en rundrejse med rejseleder, så egentlig blev vi lidt bekymrede for vores individuelle rejse. Vi fik dog mange gode tip til vores rejse.

Efter foredraget kørte vi til Signesminde Kro, et hyggeligt sted mellem Silkeborg og Viborg at spise. Det var konfirmationstid, så det var umuligt at finde en kro på vejen hjem fra Århus. Signesminde Kro's velkomst.

Mandag den 3. september (Merete)

Denne dag stod vi op allerede kl. 5.30, fik lidt morgenmad og en time senere satte vi kursen mod Ålborg lufthavn med Peru som destination. 😊 Desværre havde Kjesten i løbet af sommeren fået dårligt knæ, så vi måtte rejste alene to.

Vi havde i går fyldt vores seng med alle de ting, vi skulle have med. Det hele blev pakket i kufferterne, så de var klar fra morgenstunden mandag. Vi havde også opgraderet vores billetter til at have bedre benplads samt booket ind hjemmefra.

Vi kørte mod Ålborg i tæt tåge og kun 14 graders varme. Mange bilister glemmer, at de ikke har ordentligt lys på både foran og bagpå. 😞

Vi ankom til Ålborg lufthavn på P1Q.

Vi fik hurtigt tjekket vores bagage ind, 15 kg + 13,5 kg, så der er god plads til at købe noget med hjem.

Allerede kl. 8.30 havde vi været gennem sikkerhedskontrollen, og for en gangs skyld skulle jeg ikke tjekkes ekstra, dejligt. Ved 10-tiden gik vi ombord på KL 1330, en Embraer 190 fra KLM. På rækken overfor kom der pludselig 2 flasker champagne, da en kvinde i et selskab på 4 havde fødselsdag, og de 2 rejsepar hyggede sig med champagnen, og det gav lidt snak i flyet.

Ca. 11.15 ankom vi til Schiphol lufthavn i Amsterdam, og her skulle vi gennem paskontrol med billede. En halv time senere gik vi til Gate F6, og kort efter var vi klar til at borde flyet, en Boeing 777-300 til Lima med afgang kl. 13. Dejligt med ekstra plads til benene på den 12 timer lange flyvetur. Knap 11.000 km. Jeg begyndte at strikke blusen "Ingen dikkedarer" til Berith, men desværre drillede opskriften mig lidt, så jeg har måttet pille op hele 2 gange. Maskeantallet passede, men ikke de rigtige steder.

Vi fik kylling med ris/pasta med champignon samt en cremet dessert med kaffe og the. Der er rigtig god forplejning om bord. Da vi spiste, faldt jeg i snak med min sidemand, han havde ellers sovet, straks han kom

om bord. Det viste sig, at han var græsk diplomat i Lima og havde været hjemme på ferie. Vi fik lidt tips til, hvad vi skulle opleve i Lima. Bent faldt lidt senere i snak med en ung pige foran. Han havde snuset sig frem til, at hun var dansk. Hende og hendes forældre skulle også på en 17 dages rundrejse med Stjernegaard, så vi ville nok komme til at mødes rundt omkring.

I løbet af dagen, som efter dansk tid var godt hen under aften, fik vi en sandwich, og 23.15 fik vi pizza, salat og Moca dessert.

Ca. kl. 01.00 (dansk tid), lokal tid: 18.00 landede vi i Lima. Vi kom begge hurtigt gennem kontrollen med et fint stempel i passet. Derimod tog det mega lang tid, før vores kufferter dukkede op, og vi var lige ved at blive bekymrede. Omkring kl. 19. mødtes vi med vores guide, Walter (italiensk efternavn). Det tog vores chauffør ca. 1 time at køre fra lufthavnen til bydelen Mira Flores, Hotel Mariel. Trafikken var tæt med hård kørsel med mange skift af vognbane samt megen tuden i hornet. Vores guide sørgede for, at vi blev tjekket ind på værelse 805, og hotelpersonalet sørgede for at flytte vores kufferter og tasker op på værelset.

Derefter fik vi en snak om vores vouchere til efterfølgende hoteller, tog og busser. Der var en fejl i datoen for vores lange togtur. Datoen var i august og det var jo ligesom passé, så det ville blive rettet.

Derefter gik vi en kort tur ud i byen sammen med Walther, og han hjalp os med at få vekslet 300 dollar til 981 soles ved rundkørslen ved McDonalds.

Derefter gik vi selv hjem til hotellet, ca. 5 minutters gang. Vel hjemme på hotellet blev vi hurtigt enige om, at selvom kl. kun var ca. 21.30, (dansk tid = 04.30) så var vi temmelig trætte, da vi jo havde været vågne i næsten 1 døgn. Vores værelse var dejlig stort med en kæmpe dobbeltseng.

Noget om Lima ifølge vores guide:

Der er nu 11 millioner indbyggere i Lima. I 1961, da vores guide var 4 år, var der kun 1,5 mill. Indbyggere. Det er folk fra landet der er flyttet til byen for at få bedre kår, en mindre del kommer fra Columbia og Venezuela.

Infrastrukturen kunne slet ikke følge med den store tilflytning og inflationen var på 12.000% i 80'erne.

Walter har boet 25 år i Europa, men er vendt hjem.

Årsindtægt: ca. 1.600 dollar = ca. 10.000 kr.

Peru er den 8. største fiskerination. De har 2.700 km kystlinie.

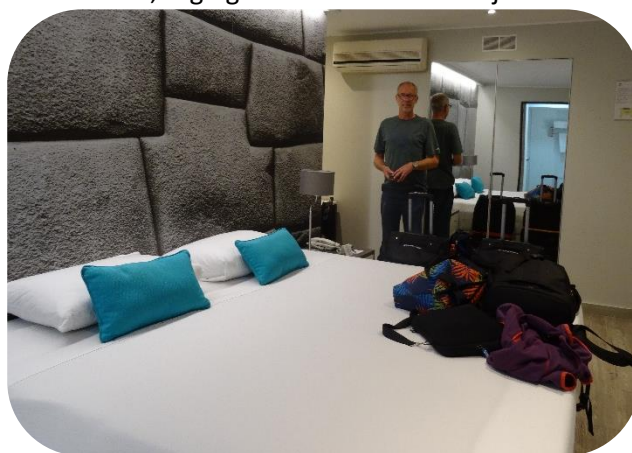
Lima ligger ved foden af bjerget Cerro san Christobal ved floden Rimac og med udsigt til Stillehavet. Byen blev grundlagt i år 1535 af den spanske conquistador Francisco Pizarro. Lima blev knudepunkt for handel med Mellem Amerika og Europa. Trods 2 store jordskælv, der i 1687 og 1747 lagde byen i ruiner, har den gamle by bevaret sin koloniale charme. Byen er erklæret for verdenskulturarv af UNESCO.

Der er ca. 230.000 taxier, og rigtig mange biler.

Peru blev uafhængig af Spanien i 1821.

Tirsdag d. 4. september (Bent)

Vi sov godt efter den lange rejse. Vi var gået tidligt i seng, vågnede ved 2-tiden, men faldt heldigvis i søvn igen. Vi stod op ved seks tiden, og gik ned til morgenmad kl. 6:30. Restauranten ligger på M, altså mezzaninen en etage over receptionen. Udvalget var ikke stort, men det var udmærket og mættende. Vi sprang dog over tomater, vi skal jo passe på ikke at spise noget, som kan give turistmave. Vi kunne sidde med udsigt til gaden, ikke nogen prangende udsigt, men dog kunne vi se Titicaca søen på et billede på den anden side af gaden. Vi gik på værelset og fik ringet hjem til Sander og fortalt, at vi var kommet fint

herover. Tidsforskellen er 7 timer, så vi skal regne lidt, inden vi ringer op. Vi ryddede op i vores kufferter, vi havde inden udrejse spredt nogle af vores ting i hinandens kufferter for det tilfælde, at en af dem udeblev. Vi lagde 1 dollar under hovedpuden, hvis rengøringsdamen redte sengene pænt, ville hun nok finde den. Vi gik derefter en tur hen til markedspladsen. Markedet var lige ved at åbne, så vi kunne se, hvordan de gjorde boderne klar med friske råvarer. Der var masser af grøntsager og kød, det

være sig okse, svin og fjerkræ produkter i stort udvalg. På vej tilbage til hotellet kiggede vi lidt på ekspresbussystemet. Der var i midten af den store trafikåre ind mod centrum et par lukkede baner kun for busser. Vi kunne dog ikke blive klar over, hvilken rute vi skulle tage ind til bymidten og hvad prisen kunne være. Vi fortsatte hjem til hotellet og spurgte i receptionen, om de kunne hjælpe os med en taxi til centrum. De foreslog, at vi skulle tage en

Uber, det ville være muligt at komme afsted for 18 Peru soles. Som sagt så gjort, der gik ikke lang tid, før den holdt uden for døren. Der var kraftig trafik ind mod byen, flere gange holdt vi i kø. Vi blev sat af lige ved katedralen på Plaza Armas, nærmere centrum kan man vist ikke komme. Chaufføren fik sine 18 penge og en dollar i drikkepenge. Så blev han glad. Vi startede med at gå ind i katedralen, det kostede 10 soles at

komme ind, vi kunne også købe adgang til museet i forbindelse med kirken. Det undlod vi dog. Kirken var stor og især side kapellerne var meget smukke. Vi var nede i kælderen, der var nærmest nogle katakomber dernede. Vi skulle bukke os temmelig meget for at komme ned og op fra kælderen. Uden at vi opdagede det, var vi pludselig inde i museet, der var en masse kirkeudsmykning og billeder derinde. Der var heldigvis ingen, som

antastede os, da vi listede ud igen, så havde vi nok haft et forklaringsproblem. Vi gik lidt rundt om Plaza Armas, der var mange betjente, også nogle kampklædte med stort skjold. Der blev sat noget rækværk op ved præsidentens residens. Vi spurgte os lidt for, og fik at vide at der skulle ske noget kl. 12. Vi havde god tid, og valgte at sætte os ind på chokolademuseet og få en varm kop chokolade. Nej hvor det smagte godt, vi skulle selv blande det rå chokolade med den varme mælk. Vi kiggede lidt på de forskellige varer bagefter, smagte rå cacao bønner og nogle forskellige likører, blandt andet en med chili i. Derefter gik vi tilbage til præsidentens residens, klokken var 11:30 og nu begyndte musikken at spille, der var vagtskifte. Det var et tilløbsstykke, blandt andet kom der en del skoleklasser af forskellig årgang. Sjovt at se de små poder i deres fine uniformer. Vagterne var klædt i det fineste puds og musikerne spillede rigtig godt, flere af numrene kendte vi, blandt

andet "el condor pasa". Et enkelt nummer blev spillet sammen med klokkespillet på kirken. Jeg tror, det hele varede en halv times tid.

Vi gik fra midtbyen og hele vejen ud til det arkæologiske museum. Vi ville egentlig gerne tage en taxa, da vi var blevet forklaret, at det var nemt at få et hotel til at bestille den for os, således at vi kunne have sikkerhed for pris og dette at komme det rigtige sted hen. Men vi fandt ingen hjælp, og vi prøvede også at snakke med nogle

taxier, som holdt og ventede ved en større plads. De ville have for mange penge, vi havde gået en del af ruten, og ville ikke betale 40 penge for den resterende del. Undervejs gjorde vi holdt ved Rita Trio og spiste frokost. Vi delte en nachos og to colaer. Servitricen var sød, så hun fik også en dollar i drikkepenge. Vi havde taget en masse 1 dollar sedler med til Kenya for to år siden, men brugte dem ikke. Nu skal der altså ryddes op i dem.

På et gadehjørne ved et fodgængerfelt stod 5 gadehunde og ventede på grønt lys. Pudsigt, nogle af hundene havde pels og andre ikke. Langs gaderne voksede der mange fint formede birkefigen, vores pottedplanter syner ikke af noget ved siden af disse flotte træer.

Vi endte med at gå ca. 6 kilometer til museet. På vejen kom vi forbi en hel gade med brillebutikker, men det så ikke ud til, at der var mange kunder. Museet var meget interessant, det viste en stor del af Perus historie, dokumenteret af mange arkæologiske fund, nogle repræsenteret ved originaler, men langt størstedelen ved replika. Vi fik portvagten ved museet til at bestille en taxa, vi orkede ikke at gå de 8 kilometer hjem. Vi satte os på en bænk på Plaza Bolivar uden for museet. Der gik ikke mange minutter før taxien var der. Det var en

Yaris, chaufføren var en ung mand, og jeg skal love for, at det gik over stok og sten. Vi skiftede vognbane ustandselig, hvert eneste lille smuthul blev udnyttet, og vi så også næsten et crash, men det blev afværget med ganske få millimeter bilerne imellem. Vel tilbage ved hotellet takkede vi for det veludførte show og stak chaufføren en dollar i drikkepenge. Vi slængede os lidt på hotelværelset, og fik skrevet dagbogen. Ved halvottetiden gik vi hen til rundkørslen ved Kennedy Park, spiste på en Schweizisk restaurant, fik mørbrad med brasede kartofler og champignon sovs.

Onsdag den 5. september (Merete)

I dag stod vi op allerede kl. 5.30, da vi ville blive hentet af vores chauffør kl. 6.30. Vi måtte selv forsyne os i morgenmadsrestauranten med brød og syltetøj, da der først var betjening fra kl. 6.30. Vi var så heldige, at servitricen allerede kom 6.10, og hun gav sig slet ikke tid til at tage rygsækken af, men skyndte sig at sætte ost mm frem, så kunne vi få lidt mere spændende til brødet. De andre danskere kom også ned for at spise, så vi fik en lille snak. Efter morgenmaden hentede vi vores kufferter, tjekkede ud af hotel Mariel, og vores chauffør brugte kun 10 minutter på at køre til Cruz del Sur, hvor flere dobbeltdækkere ventede. Vores chauffør hjalp med, at vi fik vores bagage tjekket ind, hvorefter han fortalte, at vi skulle vente ved udgang 2, indtil vores bus skulle køre kl. 7.30. Turen fra Lima til Paracas er på ca. 266 km. Lidt senere kom de andre danskere, og vi kunne hjælpe dem med at vise, hvor de skulle aflevere bagagen. Da vi skulle på bussen, blev vi undersøgt næsten som, når vi skal ud at flyve. Vi skulle sidde ovenpå, og Louise, Käthe og Knud sad skråt overfor. Ret hurtigt på turen fik vi en bolle og et stykke kage, en kop sodavand og derefter kaffe og the. Stewarden havde travlt med at sørge godt for alle. Vi fik også udleveret hovedtlf. til tv'et, men vi brugte det nu ikke.

Vejret var meget diset. På et tidspunkt kom vi til et sted, hvor der skulle betales vejafgift. Der er mange kvarterer, der ikke ser ud til at være bygget færdige, og mange steder ser forladte ud, men eftersom der var flag på bygningerne, gik vi ud fra, at der boede nogle der. Det var rigtig meget ørken, vi kørte igennem. I løbet af turen var der flere kig til havet, men vi sad ikke med havudsigten. Flere steder var der barakbyer med udsigt til skrald neden for byen. Ind imellem så vi små landsbyer og frodige marker med majs og græskar mm. Vi kom forbi Puerto Viejo og Cerro Azul. Der var ikke meget liv i byerne, så vi tænkte, at det var feriebyer, og det var ikke højsæson. Herefter kom vi forbi nogle store marker med asparges lignende planter, da de voksede i store volde. Lidt senere så vi en lama gå sammen med en flok kvæg. På et tidspunkt stod nogle betjente og vinkede busser og lastbiler ind til siden, kiggede papirerne igennem, hvorefter vi måtte køre videre.

Vi ankom til Paracas kl. 11.10, og så skulle vi have vores bagage udleveret. Vi kunne se en guide, Marco, stå og vinke med vores navne, og så vi skulle følges med Knud, Käthe og Louise til Hotel Emancipador. Der var kun 5 minutters kørsel til hotellet. I receptionen kunne de faktisk ikke ret meget engelsk. Vores værelser ville først være klar kl. 14, så vores bagage blev stuvet sammen på et værelse ved siden af receptionen. Herefter begav vi os ud i byen for at finde et sted at spise. Vi gik ned på havnen, hvor vi spiste lækre fisk på Karamba Restro Bar, og der var kommet noget chili marinade på de rå løg, så Bent fik straks hikke. I havnen lå der mange fiskerbåde, og på nogle af dem sad skarv, suler og pelikaner. Ca. 13.00 gik vi fra restauranten og ned til stranden, hvor der kom gang i

fuglefotografen. Mens Bent fotograferede pelikaner, gik jeg og kiggede på forretninger med mange fine strikvarer. Vi kiggede efter turist info, men måtte konstatere, at der var lukket. Vi kunne se, at der lige var kommet en stor bus med et selskab til restauranten ved hotellet. Vi var hjemme ved hotellet lidt før 14, og Louise havde fået sin nøgle, men kom tilbage, at der ikke var nr. på

værelset, og at der sad en rengøringspige og så TV i stedet for at gøre rent. Louise fik et andet værelse. Vi fik også et andet værelse, end det, vi havde fået at vide. En rengøringsmand fulgte os til værelset og bar vores kufferter op. Han havde lidt besvær med at finde rundt i tallene. Vi gav ham en dollarseddel, og så blev der ellers støvet fint af på terrassen. Vi kom til at bo lige over køkkenet, og ved siden af restauranten, så vi kunne følge lidt med i fødselsdagsarrangementet med god musik og sang. Værelset har spabad og altan.

På el-ledningen på modsatte side af gaden havde Bent set en meget flot rød fugl, som han fotograferede. Herefter gik Bent ned i receptionen og fik dem til at hjælpe med at ringe til Marco, da vi gerne ville ud at se flamingoer i salinaen.

Marco og en chauffør hentede os kl. 15, og så kørte vi ud i ørkenen, Paracas National Reserve. (2 x 40 dollar) Ved indkørslen til Nationalparken fik vi en folder med forskellige oplysninger. Nationalparken er ca. 70 km lang. Den blev oprettet i 1975

og er på 335.000 hektarer. Efter ca. 10 -15 minutters kørsel var vi ved det første udsigtspunkt. Marco fortalte, at der bor ca. 2.000 indbyggere i Paracas. Vi kunne se ned til et sted, hvor der gik nogle få flamingoer, men de var langt væk. Derfor fortsatte vi endnu et stykke, og her var vi så heldige, at der gik en pæn flok flamingoer samt nogle små sandpibere. Der blev nu taget en del

billeder. Sandet var også specielt, da det indeholdt meget salt. Da vi kom tilbage til bilen, fortalte Marco, at der lever omkring 1.000 flamingoer i området fra maj til december, men at det er lidt forskelligt, hvor de opholder sig. Saltet eksporteres til Canada og USA. Vi fik også fortalt, at man kan se pingviner, gåsegrib og suler. I sandet kan man være heldig at få øje på de små lizzards (firben), og om natten vandrer mange ræve rundt på jagt efter bytte. Vi nød udsigten over en smuk, men meget farlig bugt, hvor mange mennesker gennem tiden er druknet, da de ikke var klar over de farlige understrømme, da havet ser meget tilforladeligt ud. Vi kom også hen til det smukke udsigtspunkt med Cathedralen, som desværre var blevet ødelagt af et jordskælv i 2007 (vistnok 7,0 på Richterskalaen). Derefter kørte vi til et sted, som mest af alt lignede et Mars landskab. Her havde NASA været ude at lave øvelser i forbindelse med Mars-projektet. På dette sted har folk gennem generationer samlet lidt sand eller sten op, bygget en varde og bedt til havet, om at familien måtte have et godt helbred eller hvad man nu kunne ønske sig. På samme måde har de gjort

det i Andesbjergene, hvor de har ønsket bjergenes kræfter hjælpe dem godt gennem livet. Vi kunne se ned til et lille fiskerleje med 80 både ved Lagonillas, meget smukt. Der bor ingen mennesker der, men der er

rigtig gode fiskemuligheder, da havstrømmene kommer denne vej fra Antarktis. Der er meget plankton og mange tobis i havet, så der skulle også være gode muligheder for måske at få øje på en blåhval i morgen, når vi skal ud at se Ballestas øerne. Ved dette sted ved Playa Roja er der mange, der bader og holder sommerferie i januar og februar. Da vi kørte helt ned til havet, kunne vi se, at sandet var meget rødt. Langs kystlinien svævede der flere store gåsegribbe, det så meget majestætisk ud.

Historien om Peru's flag:

Da José de san Martin var kommet hjem efter at have befriet Peru fra Spansk herredømme faldt han i søvn i ørkenen og vågnede ved, at en flamingo fløj hen over ham, derfor skulle flaget have de rød/hvide farver. Vi var hjemme igen kl. 17.00 efter nogle dejlige oplevelser.

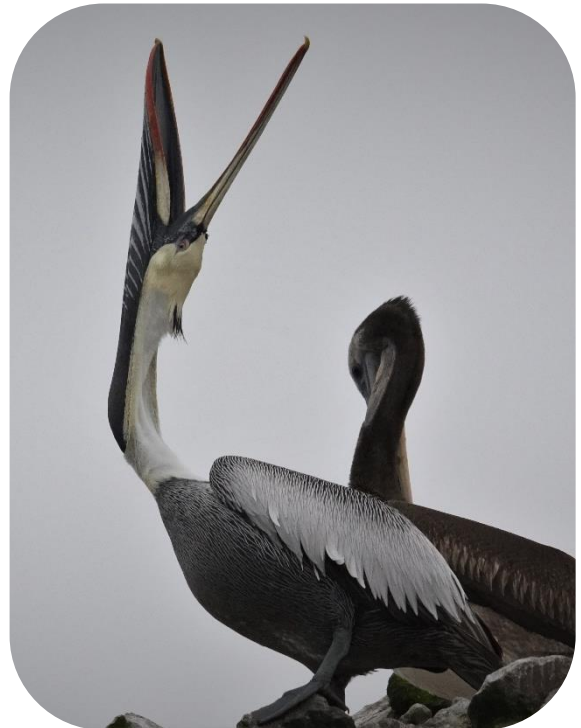
Bent fik lagt vores billeder ind på PC'en, hvorefter jeg gav mig til at skrive om dagens oplevelser.

Ca. 19.30 gik vi ned i byen for at finde et sted at spise. På Sol de Paracas fik vi hver sin store keramikskål med ris og havets frugter, meget lækkert. Dertil fik vi på husets regning en pisco saur (speciel drink i Peru). Den smagte rigtig godt. Desværre var jeg ikke særlig sulten, så der var alt for meget mad. Bent fik en stor cervesa (øl), og jeg fik en papayajuce. Det var en kølig aften, så ved 20.30-tiden travede vi hurtigt hjem for at få varmen.

Torsdag d. 6. september 2018. (Bent)

Vi havde næsten pakket vores kufferter i aftes, så her til morgen gjaldt det om at få noget morgenmad og så være klar til udflugten til Ballestas øerne. Vi blev hentet på hotellet og fulgt til fods hen til båden. Båden hed Flamenco og var til ca. 20 personer, og vi fik at vide, at vi skulle holde på vores hatte/kasketter og ellers

sidde ned på vej til destinationen. På øerne findes der omkring 150 forskellige ynglende fuglearter. Kaptajnen Pablo lagde præcis fra land, først lidt langsomt fra kysten, men længere ude i Paracas bugten kom der hurtigt fart på. Først sejlede vi ud til den 128 meter høje "kandelaber", et kæmpe vartegn, tegnet ved at skrabe op til 30 centimeter dybe furer i klippen for et ukendt antal år siden. Klipperne langs vandet havde forskellige farver: Jern, kobber, salt og guano. Det er ikke fastlagt hvordan, hvornår og af hvem kandelaberen er lavet. Forklaringer findes der flere af. Den er opdaget og beskrevet i nyere tid i 1863. På vej derfra spottede vi en Peru pelikan, det er den største af alle pelikaner med et vingefang på mere end 2 meter. Vi så også suler, oystercatcher (tjaldur/strandskade på vores breddegrader). Der er 2 slags strandskader, en ligesom vores og en der er helt sort. Vi fortsatte ud til Ballestas øerne, ret tidligt så vi den sorte strandskade, det siges, at hvis de lander på øerne, så er der dårligt vejr på vej inden for de næste par timer. Hvis meteorologerne siger noget andet, så er det klogt at følge naturen. Øerne har i al tid været dækket af guano, de mange fugle havde lavet et kæmpe lag, som flere steder var 30 meter i tykkelsen, da man startede på at indsamle og udnytte det som gødning. Der er lavet nogle anlæg, hvor skibe kan lægge til, når guanoen skal bringes ind til land. Af hensyn til dyrelivet, så "høster" man kun guano hvert 12. år. Vandet langs kysten og ved øerne er koldt, ca. 13 grader året rundt. Humbolt havstrømmen kommer fra Antarktis op langs Sydamerika's kyst, hvilket bevirker at fiskerigdommen er kæmpe stor. Ud for Peru's kyst fiskes ca. 10 procent af alt fisk i verden. Havtemperaturen gør til gengæld, at Peru er stentør langs kysten, det regner næsten aldrig i et bredt bælte langs kysten, landskabet er ørkenagtigt, de eneste grønne områder er langs med de floder, som løber til havet fra Andes bjergene. Vi sejlede rundt om nogle af øerne, og vi blev anbefalet at tage hat på, og lade være med at kigge op med åben mund. Gad vide hvorfor? Der var tusindvis af blåfodede suler, mange skarv også den røde skarv, som er meget smuk. Vi så nogle få Humbolt pingviner, hyggeligt at se, som de stavrede rundt ganske højt oppe på klippen. Jeg tog fejl af den hvidbrystede skarv og pingvinerne, og fik at vide, at det var svært at se forskel, når de stod stille. Sæler, også en diende sælunge så vi, og den lille pelssæl med de små ører fik vi

øje på, lige som der blev drejet rundt til hjemturen. Kaptajnen stoppede selvfølgelig op, og vi kom ganske nær til den. På hjemturen fik vi at vide, at vi skulle kigge efter delfiner, da der fra andre både var blevet

spottet nogle. Vi blev fulgt på vej af pelikaner og suler, de kunne fint følge med båden selvom vi sejlede omkring 30 knob. Vi så desværre ikke nogen delfiner, men i stedet så vi tusindvis af suler, som dukkede op fra alle sider til det store festmåltid, som vi tænkte, at delfinerne havde dækket op til. Det var virkelig vildt at se de mange suler, som fra alle sider dykkede ned midt i det store inferno. Vi har set det en del gange i naturudsendelser i fjernsynet, nu var vi selv lige i midten af den. Desværre kom der ingen blåhval forbi, de spottes ellers tit langs kysten. Vi kom i land med et kvarters forsinkelse, blev budt på en croissant og en kop kaffe. Vi fik alle en lille souvenir med hjem, en lille sæl på en sten. Vi takkede for en stor oplevelse og skyndte os tilbage til hotellet.

Vores chauffør stod klar til at køre os til busstationen. Bussen var lidt forsinket, så vi var afslappede, da vi kom ombord. Vi var hurtigt sultne og tørstige, og til vores store skuffelse fik vi kun et glas cola og en tår vand på den 4 og en halv time lange tur til Nasca. Vi kørte det meste af tiden lange lige stræk igennem ørkenlandskabet, og her så vi mange kyllingefarme. Sidst på turen ændrede sanddynerne sig til at være rigtige bjerge, og vi havde en rigtig flot og spændende nedkørsel til Palpa, som lå oaseagtigt i dalen gennemløbet af Rio Grande floden. Vi så et par marker med de samme bladkaktus, som vi så mange af på Sicilien. Vi ved endnu ikke, hvad de bruges til.

Lige inden Nasca kom vi forbi et udsigtstårn langs vejen lige ved en af de store tegninger. Fra overetagen på dobbeltdækkerbussen havde vi også en god udsigt over samme, en god optakt til dagen i morgen, hvor vi har planer om at flyve over de berømte Nasca linier. Vi blev hentet på stationen i Nasca og kørt de ca. 200 meter hen til hotellet, fin service, guiden Karina hjalp os med at blive booket ind på Casa Andina, og hurtigt var vi på vores værelse. Udmattet af sult, klokken var kvart over 4 gik vi ud i byen for at finde noget at spise. Det viste sig at være en vanskelig opgave, restauranterne var alle lukkede, vel fra frokosttid indtil det store

rykind til aftensmad. Men vi fandt da et lille sted, Restaurante Costumbres, hvor vi kunne få en vokgryde med skårhatte, rød peber, asparges og løg. Det smagte vældig fint, og dertil delte vi en stor inkacola. Incacola vil vi kalde citronvand, bare meget sødere. Vi gav 35 soles for maden og dørene blev lukket lige bag os, da vi gik.

Vi gik lidt rundt på torvet, der var vel byfest med musik og boder, men det var også ved at ebbe ud, så vi rundede markedshallen, og her var der rigtig mange frisører, både herre og dame, samt syersker, som kunne lave tøjreparationer og tilpasninger. Vi var tilbage på hotellet kl. 17:45 og startede med at skrive dagens beretning i dagligstuen, hvor der var mange billeder af Maria Reiche, som var med til at kortlægge Nasca linierne. Ved 19.30-tiden blev vi ringet op af Lima Agency for at høre om vi havde tjek på flyveturen over Nascalinierne og den lange bustur næste dag. Fin service.

Ved 20-tiden gik vi lige over gaden til La Kasa Rustica, hvor vi bestilte 2 x pandekager med cappuccino og pisco saur (den lokale drink). Stolene var smukke og temmelig tunge lavet af Sydamerikansk træ (måske Carob træ) – vi kan ikke finde navnet på det.

Efter 1 times tid gik vi bare tværs over vejen for at komme hjem.

Fredag den 7. september (Merete)

Vi vågnede tidligt og valgte at stå op kl. 6, så vi havde god tid til at få ryddet lidt op i vores kufferter.

Ved Morgenmaden mødte vi Louise og familie og fik at vide, at deres flyvetur over Nasca linierne var udsat pga. vejret.

Kl. 8 mødtes vi med vores guide, Karina, som hjalp os med at købe noget paraghurt lignende til Bents maveproblem. Vores flyvetur var også udsat, så vi ville kunne nå hele den guidede tur med Karina først.

Hun fortalte følgende:

Nasca har 30.000 indbyggere. De træer, vi ser i ørkenen, er Carob træer. De er meget velegnede og smukke at lave møbler af, og de er meget tunge. Der, hvor de gror, er der vand i undergrunden. Det regner ca. en halv time pr. år i Nasca med en nedbør på 4 mm. Byen ligger 600 m over havet. På udflugten så vi mange kaktusmarker. Kaktus bliver brugt til at lave læbestift af, og lusen, Cochenille er god til at farve garn, stof, læbestift og lertøj med. Vi kørte til en bakke, hvorfra man kunne se nogle Nasca linier. De huller, vi ellers kunne se i jorden, stammede fra skatte-røvere. Fra udsigtspunktet kunne vi se nogle store trekantede og nogle lige linier. Nogle linier er 3 cm dybe, andre er 8 cm dybe. Når man skraber i jorden, er laget nedeunder hvidt og hårdt, da det er ler og gips, som bliver hårdt, når der kommer vand.

Der findes ca. 3.000 forskellige slags kartofler i Peru. De fleste huse har kun en etage, men med fladt tag (kun etageadskillelse og den lodrette jernarmering stritter op i luften) hvilket betyder, at man kan bygge ovenpå, når børnene evt. bliver voksne og skal have egen bolig, men man må højst have 4 etager pga. de mange jordskælv.

Derefter kørte vi hen til en gammel kanal, som er 450 m lang. Da området

er knastørt, byggede Nazca-folket kanaler, som bringer vand til området hele vejen fra Andesbjergene. Selv i dag er befolkningen i Nazca fuldstændig afhængige af dette ældgamle vandsystem. Kanalen ligger lige ved siden af floden. Noget af kanalen er overdækket med lufthuller for hver nogle meter imellem. Landmændene skiftes til at holde kanalen ren hver dag, den er meget lav, så det skal være små personer, der skal kravle ind i tunnellen. Lidt længere fremme, var der nogle cirkelformede huller med spiral ned til vandet. De var bygget op med sten, der kunne bevæge sig i forhold til hinanden, så de kunne klare jordskælv. Ved kanalen så vi en smuk rød fugl, en flycatcher, og der var også nogle duelignende fugle med lange haler, men dem var landmændene ikke så glade for, da de åd afgrøderne. Derefter kørte vi til et lerværksted, hvor Tobi viste nogle af de gamle inkateknikker med naturens farver fra sten og cochenille lus. Hans far havde lært ham det, da han var 10 år, og han havde nu arbejdet med det i 56 år. Hans far var for øvrigt blevet 99 år gammel. Vi købte en malet sten for 5 soles. Deres specielle lertøj er velkendt, og de gamle inkaer opfandt en ny teknik, hvor de blandede ler med mange forskellige mineralske pigmenter og smurte det tyndt på, så farverne kunne bages ind i leret.

Derefter gik vi hen til et væveri og en sølvmedie. Her fik vi forevist de gamle inkateknikker i vævning og farvevalg. Der blev brugt de samme farver, som blev brugt til lertøj. Vi købte et par flotte sølvøreringene til 120 soles.

Vi skulle lige forbi hotellet for at tjekke ud, da vi ikke ville betale ekstra for værelset, og vores

kufferter kom ind at stå i et aflåst rum.

Derefter gik turen til lufthavnen, og vi fik fortalt, at det ville tage 4 mdr. at køre på den panamerikanske rute fra nord til syd, ca. 25.000 km.

Vi ankom til lufthavnen kl.11.30, men vores tur var stadig udsat lidt. Vi blev tjekket ind pas-kontrol og vejning, og så skulle vi lige betale 30 soles i lufthavnsafgift. Ca. 11.35 til 12.10 var det vores tur til at komme ud at flyve over Nasca linierne, som blev genopdaget i 1939. Der var plads til 6 personer i det lille Cessna 207 fly + 2 piloter. Registrering OB 2136.

Mændene kom først i flyet (forrest) og pigerne til sidst (bagerst).

Hende, der sad skråt foran mig, havde det ikke ret godt, hun var fra Alicante, og hende, der sad ved siden af mig, kunne jeg se, var noget nervøs, så jeg prøvede at indgyde hende lidt ekstra mod. Hun var lige ved at få det skidt, så jeg sad og viftede lidt kølig luft foran hende, og hun klarede det fint. Hun var fra Lyon.

Vi fløj over de mystiske store og flotte figurer: hval, trapez, astronaut, abe, hund, kolibri, condor, edderkop, hejre, papegøje, arbol træ og hænder. Området ligger tæt på den panamerikanske highway, der også skærer igennem nogle af linierne. Maria Reiche lod opføre et tårn nær ved hovedvejen, så besøgende kunne se en større del af linjerne på afstand.

Maria Reiche (15. maj 1903 – 8. juni 1998) var en tysk-født matematiker og arkæolog, som er berømt for sin forskning i Nazca-linjerne. Hun kom til Peru i begyndelsen af 30'erne og hun blev assistent for arkæologen, Paul Kosak, der havde opdaget Nasca linierne i nyere tid. Hun har kortlagt figurerne ved at strejfe om i området. Nogle af linierne menes at være sigtelinier for solen, månen og planeterne på bestemte tidspunkter af året. Maria Reiche gav i 1985 også en forklaring på, hvordan Nazca-folket kan have lavet tegningerne, uden at de på noget tidspunkt har været i stand til at overskue dem i deres helhed. Marias teori: "Folk lavede simpelthen først tegningen i lille format på f.eks. et stykke læder. Så inddelte de læderet i små kvadrater. Derefter gik de ud i ørkenen og inddelte et stort område i det samme antal kvadrater. Herefter overførte de tegningen stykke for stykke fra de små kvadrater på læderet til de store kvadrater i ørkenens overflade."

Sandsynligvis brugte Nazca folket også andre metoder. F.eks. kunne de lave store spiralmønstre ved at sno et langt reb om en pæl i midten af spiralen. Der er fundet nogle enkelte træpinde, der er hamret ned i

ørkensandet i udkanten af nogle af figurerne, og som måske har haft med tegningernes fremstilling at gøre. Disse træpinde er blevet dateret ved hjælp af kulstof 14-metoden, og den har vist, at træet er fra omkring år 500. Det tyder på, at ørkenetegningerne er skabt af den store Nazcakultur, der boede i området fra omkring år 200 før Kristi til omkring år 800 efter.

Maria Reiche har skrevet bogen: *The Mystery of the Desert*.

UNESCO erklærede Nazca linjerne for verdensarv i 1995.

Vi blev hentet af vores guide og chauffør udenfor lufthavnen og kørt tilbage til hotellet. Her valgte vi at gå over på den anden side af gaden at spise, og her sad Louise og familie allerede. Vi fik nogle meget lækre langustere (68 soles). Herefter købte vi frugt og vand til den lange køretur. Vi blev hentet lidt før kl. 14 og kørt til busstationen, hvorefter de andre danskere blev hentet. Vi blev ret hurtigt

tjekket ind. Da bussen var knapt en time forsinket, brugte vi tiden på at købe et par Peru-bluser til 2 x 20 soles, billigt, og de så fine ud. Vi mødte spaniolerne fra flyveturen, og nu så hun noget bedre ud. Endelig kom bussen, og vi måtte mande os op til den 9 timer lange køretur til Arequipa. I bussen faldt vi i snak med dem på den anden side af midtergangen. De kom fra Puerto Rico og dem bagved var fra Østrig; Wien. Vi kom til at snakke om sejlturen til Ballestas øerne og de mange fugle, vi alle havde set. Dem fra Østrig havde også set delfiner. Vi fik også en god snak om Vestindien med dem fra Puerto Rico. På et tidspunkt så vi mange vindmøller i ørkenen. Ved 16-tiden fik vi serveret et måltid bestående af kylling, pasta og kartoffel. Det blev gemt til senere. Desuden en grød med blommer og figner. En halv time senere fik vi et smukt kig til Stillehavet. Ude i ørkenen lå der også et raffineri. Vi så mange hjulspor i ørkenen og på et tidspunkt, så vi en knallert køre ude midt i sandet. Nær Lomas så vi et lille samfund omkring en flod, hvor der groede mange oliventræer meget tæt på havet. Ved 17-tiden kom vi til Tanaka med et goldt klippelandskab og mange hårnålesving. Ved Playa Hermosa så det ud, som om det var en ferieby, som kun var befolket i sommertiden.

En halv times tid senere spiste vi vores kyllingeret mm.

ca. 20.30 var vi ved Atico, og vi fik igen noget at spise, et brød med skinke og en pære.

Ca. 01.30 ankom vi godt trætte til Arequipa, og vi blev hentet af en chauffør og kørt til Hotel Casa Angina Standard. Vores chauffør fortalte, at vi ville blive hentet i overmorgen kl. 7.30 til turen til Colca kløften.

Også her skal vi putte toiletpapiret i en spand, hvilket vi har skullet flere steder på turen.

Kl. 02 var vi i seng og skulle prøve at indhente den mistede søvn.

Lørdag d. 8. september. (Bent)

Vi vågnede uden brug af vækkeur, der var lyst udenfor og klokken var 7:15. Vi følte stadigvæk at bussen kørte, så kvæstede var vi på en eller anden måde. Vi gik fra hotellet kl. 9:30 og som det første besøgte vi Alpaca museet. Vi blev taget imod af Marjorie og fik vist, hvordan ulden findes i mange kvaliteter, hvordan den bliver sorteret, vasket og kartet mm. Museet kostede gratis, men vi blev selvfølgelig vist ind i butikken, hvor de flotte bluser og huer fristede. Vi fik vist nogle tørklæder, som var lavet af vicuña, den dyreste uld, også kaldet Peru's guld. De kostede over 1000

\$. Men det blev ved fristelserne. Udenfor museet var der nogle flotte blomster, vi spurgte til hummingbirds (kolibri), - jo de kom her ofte, så vi blev stående lidt, men uden held. Vi fortsatte

ned mod torvet og stoppede ved kirken, som ligger i forbindelse med Catalina klosteret.

Der lød skønsang derinde fra. Det viste sig, at der var messe, musikken var et lille orkester. Der var mange tilhørere, nok mest lokale, men vi sneg os stille rundt og tog nogle billeder af den meget flotte kirke, mens vi nød musikken. Bagest i kirken var der et lille aflukke, hvor der sad omkring 20 nonner og deltog i messen. Vi gik derefter til klosteret (Monesteria Sante Catalina). Foran os ved billetlugen stod Elsebeth, som vi efterhånden har mødt flere gange på turen. Vi tilkøbte ingen guide, men straks efter, at vi i

det første lokale (et besøgslokale) havde siddet lidt blandt andet for at skifte linse på kameraet, så blev vi omringet af et gruppe gæster med engelsktalende guide. Tja, - så slentrede vi da blot videre rundt sammen med dem. Vi fik fortalt, at

klosteret er bygget op modulvis over en lang periode, men i sine velmagtsdage boede der omkring 500 personer derinde. Omkring 100 af disse indbyggere var nonner, resten var service personale og slaver. Det var dyrt at være nonne på klosteret, men nr. 2 pige af de rigeste familier skulle være nonne, og de lavede ikke andet end at bede, og de boede meget fornemt. Pigerne kom til klosteret allerede i 3-4-årsalderen. Foruden nonnerne, som boede der for livstid, så kom der også voksne kvinder for en kortere periode. Nogle kom, sendt dertil af ægtemanden, nærmest på genopdragelse, andre kom frivilligt, fordi de ikke turde være hjemme ved ægtemanden. Guiden spurgte jævnligt de kvindelige gæster, om nogle havde lyst til at blive der. Vi så besøgsrummene, som var indrettet ligesom i fængsler, hvor der ikke er mulighed for fysisk kontakt mellem den

indsatte" og gæsterne. Her var der som vindue mellem nonnen og den besøgende en stor ramme lavet af træ med en masse felter i, som ikke var større end 5 cm på hver led. Ingen nonner fik lov til at have besøgende alene, ved alle besøg var der altid 2 nonner

til stede, og nonnerne havde en hætte på, så man ikke kunne se deres ansigt. Da paven senere fik nys om forholdene, krævede han, at luksuslivet skulle ophøre, så enten skulle pigerne forlade klosteret eller leve som nonner under de gængse forhold.

Efter klosterbesøget kom vi til at gå ind i en fin butik med alpaka produkter. Jeg købte en bluse i baby alpaka strik, det bliver spændende at bruge den til vinter.

Vi var nu blevet sulte, så vi gik ind på en ganske lille restaurant og fik os en piroq og en burger. Bedst som vi sad der og nød maden, så kom der et par unge mennesker og satte sig ved bordet ved siden af. Det var pudsigt nok franskmændene, som vi fløj sammen med over Nasca linierne i går. Sikken et sammentræf, de var kørende til Arequipa med en senere bus end os, så de havde kørt hele natten. Godt, at vi trods ankomst efter midnat kom på hotel og fik en rigtig seng at sove i.

Efter frokosten mødte vi en indianer på gaden, han havde en lille butik på et tæppe med nogle sten, smykker og lignende. Han optrådte til ære for fotografen med at "spille" på konkylie. Han var rigtig sjov og anmassende på en behagelig måde. Han fik da også solgt en lille halskæde for al hans indsats.

Vi gik nu til Museo Santuarios Andinos, hvor Juanita, ispigen, ligger. I inkariget, som jo indbefattede det meste af den vestlige del af Sydamerika, troede man, at guderne var i bjergene. Når guderne var vrede, opstod der vulkanudbrud, så man ofrede til guderne ved at lægge gaver til dem i bjergene, og dette var i form af børneofringer. Der er indtil nu fundet 10 børn dækket af is eller sten fra vulkanudbrud i det store inkarige. Den bedst bevarede pige er Juanita. Man mener, at hun blev ofret af præster, og hun har i næsten 500 år ligget godt gemt under is-masser i seks kilometers højde på vulkanen Mount Ampato nord for Arequipa. Hun blev fundet den 8. september 1995 af blandt andet nogle amerikanske forskere. Isen har, indtil et vulkanudbrud smeltede den, beskyttet hende, så hun er velbevaret. Vi så film fra fundet og også film om, hvordan man mener inka-kulturen var på Juanitas tid. Vi måtte desværre ikke tage billeder derinde, og vores tasker skulle opbevares i receptionen under besøget.

Vi gik derefter i det overdækkede marked, og blev endnu engang duperet af deres fine opstillinger af blandt andet frugt. I næsten hele markedets længde var der en række juicebarer. Vi købte nogle rigtig lækre drinks med nogle for os ukendte frugter, bla. chirimoya. Udenfor markedet oplevede vi på hjemvejen "3 dansere" i et gadekryds. Noget meget høj musik fangede vores opmærksomhed, så det måtte vi se. Der

var flere politimænd på gaden og en hulens masse trafik på kryds og tværs. Men ved en lille lindring i trafikken, blev der skruet op for musikken og danseren trak ud fra gadehjørnet. Danseren havde nogle stænger sat fast på fødder, knæ, lår og skuldre, disse førte henholdsvis frem og tilbage til kludedukker, som på den vis kunne danse med til musikken. Spøjst så det ud, og det så ud til at alle, såvel kørende, gående og patruljerende affandt sig med forstyrrelsen.

Herefter gik vi hjem til hotellet og fik slappet lidt af, men også skrevet lidt om dagen i går, Merete havde ikke lyst til at skrive beretning i går, da vi jo først kom på hotellet over midnat. Det blev sent, inden vi igen gik ud i byen, nu for at spise. Vi gik hen på torvet, og tog billeder af den nu smukt oplyste kirke, og vi besluttede os for at spise på en af terrasse restauranterne med udsigt over torvet. Merete fik alpaca, og jeg noget mørbrad. Mør vil jeg dog ikke kalde det. Tjeneren var vældig snakkesalig, og han ville vide, hvor vi kom fra og fortalte, at han selv kom fra Venezuela, et land, han sagde, var farligt at leve i. Vi var hjemme omkring klokken 22, fik skrevet lidt om dagen og pakket vores sager til næste dag.

Søndag den 9. september (Merete)

Vi stod op 6.30, fik morgenmad og tjekkede ud fra Hotel Angina.

Vi blev hentet 7.45 af en lille bus med Pablo som chauffør og Juan som vores guide. En af de ansatte på hotellet tog min kuffert, og så spurgte Bent om noget henne ved skranken. Da vi gik op mod bussen, opdagede jeg min kuffert ved et andet busselskab, så habs, snuppede jeg den med. Vi var rundt i hele Arequipa at samle op fra hoteller. Vores guide løb rundt for at finde hotellerne. Ca. 8.45 var alle ombord og turen til Chivay kunne begynde. Da vi skulle op i 4.900 m højde, gjorde vi et stop fra 8.50 – 9.05 for at købe coca blade og coca kandis til 15 soles. Det var også vigtigt, at vi benyttede toiletter på vores stop. Der var også et stort marked med alle de dejligste trøjer, huer mm.

Nu var vi så heldige at se en flok vicuñaer (vild lama art) i den ene side af vejen. Vores guide trøstede os og sagde, at vi nok skulle få dem at se på tæt hold lidt længere fremme. Ind imellem kunne vi se røg fra den aktive vulkan, Sabancaya. De 2 andre vulkaner, som ligger tæt ved er sovende. Sabancaya spyr ild mange gange i døgnet.

Herefter lærte vores guide os at tygge cocablade med lidt stevia for, at det skulle smage bedre. Bladene skulle rulles sammen, og vi måtte gerne tygge til alle cocablade var væk. Man kunne mærke lidt snurren i munden, men ikke på nogen ubehagelig måde. Juan fortalte også, at det var godt for både leveren og maven, da de ellers ville komme på overarbejde pga. højden. Vi skulle ikke være bange for at blive narkoman af bladede, der skal rigtig mange cocablade til at lave 1 gram kokain.

9 km fra Arequipa producerer de kobber. Peru er det 3. mest kobber producerende land efter Kina og Chile. Vi skal huske at smøre os ind i solcreme, da indstrålingen er stor (UV-stråler).

Arequipa, den hvide by, henviser til materialet af de specielle vulkanske sten fra regionen, og som husene er bygget af. Vandet kommer fra undergrunden, da der er meget lidt nedbør. Vi så en stor cementfabrik ved landevejen. I stenlandskabet ser vi mange kaktusser, græsser og småbuske. Arequipa regionen er på ca. 100.000 km². Vi kørte ind i Nationalparken, hvor dyreliv og fauna beskyttes.

Vi fik en forklaring på de 4 slags lamaer:

Vicuña: er de mindste, og de lever vildt. En han har 11 til 12 hunner. Ulden indhøstes hvert 2. år

Alpaca ligner et får i hovedet, og den har en rigtig god uld. Alpacaen er meget følsom på ryggen og på halen, så der skulle vi ikke røre dem, ellers måtte vi gerne kæle for dem. Der er fremavlet to racer af alpacaen, suri er **meget** langhåret, og huacaya, som er den mest almindelige.

Lamaen er den største og er rigtig god som pakkdyr og kan bære ca. 50 kg på ryggen, og den ligner en kamel i hovedet.

Guanachoen lever i bjergene, nærmere betegnet på højtbeliggende Pampas, halvørken områder op til 5.000 meters højde. Græsset på skråningerne ædes af alpaca, vicuña og lama.

Vi opdagede nogle små tornadoer rundt omkring.

Ca. 10.50 havde vi et lille fotostop ved en flok vicuñaer i 4.000 m højde. Jeg købte en sød lille lama til 15 soles.

Lidt senere skulle vi betale vejskat (peaje). Her gik vejen til højre mod Puno og Brasilien. Chaufføren kørte i venstre side af vejen, da der var nogle dybe spor i den anden side. Kl. 12 var vi i 4.200 m højde, og der var 1 times kørsel til Andes wiewpoint. Vi kom gennem et stort engareal i denne højde, og der var også en salina med andefugle, men desværre ingen flamingoer. Langs vejen var der mange indhegninger til lamaer/alpacaer.

Deres afføring bliver brugt til gødning og på landet til brændsel.

Ca. 12.40 fortalte Juan, at vi kunne se bjerget, Ampato, hvor Juanita blev fundet. På bjergskråningerne så vi nogle grønne vækster, der lignede kæmpe champignon. Der var også mange forskellige slags sten i mange farver.

Efterhånden var vi kommet op i 4.860 m højde, og der var ca. 28 km til vulkanen Sabancaya. Ved et sneklædt bjerg bagved udspringer Amazone floden. Jeg købte en baby alpaca bluse til 40 soles, vildt billigt.

Perus økonomi er baseret på landbrug, alpaca uld og turister.

Sproget her er det gamle Valka valka, som stammer fra det gamle inkarige, og det er meget forskelligt fra det

spanske. Hatten fortæller, hvilken stamme man er fra, og antallet af blomster på hatten indikerer, om man er gift, 1 blomst betyder gift, og 2 blomster, så er man ugift. I Inka-tiden blev der ofret mennesker, men nu ofres der kun lamaer.

Ved et udsigtspunkt mod Chivay købte Bent en lille klappung til 7 soles, og da indianerkvinden ikke kunne give tilbage på en 10'er, fik han lov til at tage billeder af hende for resten af pengene.

Ca. 13.45 ankom vi til spisestedet i Chivay, og her havde vi en time til at spise en lækker buffet. Derefter kørte vi et kort stykke, inden nogle af os vandrede i en times tid ned til en Hot Pool. Vi så indhegninger med marsvin. Vi har også set dem på menukortet.

Fra kl. 16 havde vi en time i den dejlige hot pool til 2 x 15 soles. Herefter kørte vi til hotel Casa Angina, hvor vi var de sidste, der blev sat af. Vi fik værelse 206.

Vi fik ryddet lidt op i kufferten samt hængt badetøj og håndklæder til tørre.

Kl. 18.50 blev vi hentet til spisestedet med optræden af musik og dans. Der gik lang tid, inden vi fik noget at spise og drikke. Vi fik en menu til 2 x 30 soles. Suppe samt en hovedret. Maden blev serveret ud af en lille luge, og pludselig tabte en af tjenerne en pizza ud på gulvet, og der gik lang tid, inden en ny blev serveret. Der kom flere forskellige dansetrupper og lavede opvisning for os, og nogle af gæsterne blev budt op til dans, og bagefter kunne vi få taget billeder sammen med truppen.

Ved 21-tiden var showet ovre. Dejligt, at vi var de første, der blev sat af på hjemvejen, da vejene er temmelig bumlede med meget vejarbejde. Ret hurtigt valgte vi at se dyner. Vi havde varmeovnen tændt, og der blev tændt for de elektriske tæpper og med et ekstra tæppe over, da det kan komme ned på frostgrader om natten.

Mandag d. 10. september. (Bent)

Vi stod op klokken halv seks. Vi bor i rækkehusene nu med eneste opvarmning i form af en fritstående olieovn, så det var en kold sag at komme på badeværelset. Vi blev hentet kl. 7, da dagens udflugt gik til Colca kløften. Allerede på vej ud af byen blev vi stoppet af politiet. Guiden skulle vise gæsteliste eller lignende, og da der var sket lidt ændringer siden i går, fik han travlt med at notere et eller andet. Betjenten sluttede med at stikke hånden ind ad vinduet ved chaufføren og trak demonstrativt i hans sele; han var ikke fastspændt. Det gav vist kun en opfordring til større sikkerhed. Langs vejen så vi mange terrasser, altså marker, som var lavet vandret på de ellers stejle bakker. Vores første stop var i Yanque, hvor vi skulle se skolebørnene danse på byens torv, noget de gør hver eneste dag. De var klædt i flotte dragter, så vi skulle selvfølgelig tage billeder af dem for at følge planen og også betale en skærv bagefter. Vi tænker, at pengene går til

at støtte deres skolegang. Der var også en del boder på pladsen, hvor der blev solgt lækre strikvarer. Vi kørte videre, da børnene skulle i skole, og vi skulle se kondorer. Guiden fortalte lidt om Colca kløften og Colca floden. Colca floden er 275 km lang og løber ud i Stillehavet. Ikke langt fra dens udspring, springer Amazon floden ud og løber mere end 6000 km til Atlanterhavet. For mange år siden var stedet, hvor Colca kløften ligger en sø. Men jordskælv og vulkanudbrud har i tidens løb ændret på dette. Passagen er kendt for dens meget varierende sceneriskift gennem de 100 km, den strækker sig over. Fra gulte stepper ved Sibayo i øst, og gennem ældgamle terrassemarker i Yanque og til de stejle klippesider ved Cabanaconde i vest. I bunden af kløften kan der virke tropisk med palmer, bregner og selv orkideer, men generelt er det den smukke udsigt over kløften og bjergene, som er attraktiv.

Colca kløften er på dybeste sted 4.160 m dyb og 12 km bred. Den største kløft i verden ligger i Kina. Vi gjorde holdt ved et udsigtspunkt, hvorfra vi kunne se Colca floden

og mange terrasser. Fra udsigtspunktet kunne vi se det bjerg, hvorfra Amazon floden udspringer. Ved næste stop kunne vi købe colca saur, lavet på kaktus og cochenille. Vi smagte det ikke, da vi holder os fra alkohol, og vi mærker ind imellem nogen snurren i fingrene, måske som følge af vores højdesygepiller.

Vi holdt et sted, hvor der var udsigt til 3 små søer, som alle havde forskellig farve.

Vi stoppede ved indgangen til Naturparken, da der skulle vises billetter, og vi havde som sædvanligt ingen, men denne gang var det heller ikke noget problem. For guiden var det en kompliceret sag, nogen havde billetter, andre skulle købe billetter, og vi skulle ingenting. Men han klarede også dette til fuld bravur. Kort efter ankom vi til Colca

korset, vores endemål på turen, og her holdt der en lang række busser i vejsiden. Det var ikke fordi, at der så var kø, næ – der var kondor. 4 baby Andeskondorer havde sat sig til hvile tæt ved vejen, desværre lidt højt over os. Men vi kom alle ud af bussen i en fart, og stod nok i 10 minutter og kiggede på disse store fugle. Vi var lige ved at gøre klar til at køre videre, da de en efter en gik i luften, sikke et syn. De svævede elegant ned over vores hoveder og videre lidt ud i den imponerende dal, hvor de straks fik opdrift og nu hurtigt kunne flyve frem og tilbage henover os,

mens de spejder efter deres næste bytte på jorden. Mens man står dér og betragter de majestætiske fugle, forstår man pludselig, hvorfor netop kondoren i de oprindelige kulturer i Peru var anset for at være en hellig fugl, nærmere bestemt gudernes sendebud. Hvis alt går vel, lever disse kondorer til de er 70-80 år gamle. De finder sig en mage, som de holder ved resten af livet. Kondoren vejer mellem 11 og 15 kg, og den er ådselæder. Den voksne han har en blåsort kam på hovedet samt en blåsort fjerdragt med hvid krave og hvide vingefjer.

Vi kørte nu frem til det store udsigtspunkt, som turister fra hele verden kommer og besøger. Vi fik opvisning af både unger og også mange voksne fugle. De har et imponerende vingefang på godt 3 meter. På et tidspunkt kunne vi se 5 kondorer på engang, men ellers kom de for det meste en eller to ad gangen. Kort før vi skulle køre derfra, var der pludselig en velkendt stemme, der råbte: "hey", det var "vores franskmænd", som vi nu mødte for 3. gang på turen. Pudsigt sammentræf. De fortalte glædestrålende, at de havde været inde at kigge vores hjemmeside siden sidst. Der var tyndet ud i kondorerne, der gik nok en 10 minutter uden, at vi havde nogen at kigge på, men lige inden vi skulle køre, kom der igen en 4 stykker, disse var meget flotte, en dejlig afslutning på besøget ved Colca korset.

Da vi kørte hjemad, var der pludselig en flok får med lam på vejen. Hyrdefamilien gik ved siden af dem og holdt styr på, at det gik godt. Vi holdt pause ved et udsigtspunkt og købte is, den ene en kaktus is, den anden lige som vores juice med chirimoya. Derefter gjorde vi holdt i den lille landsby Maca. Guiden ville, at vi skulle smage kaktusfrugt, og derefter købe en kaktus drink med alkohol. Vi nøjedes med at smage kaktusfrugten, den

smagte faktisk rigtig godt. Vi sluttede med at spise frokost på en restaurant med udsigt over Chivay, ikke den smukkeste by vi har besøgt, men pyt, så kunne vi kigge på den aktive vulkan i stedet for. Vi var hjemme kl. 13 og måtte lige gå de sidste 100 meter, da byen nærmest er delt af en større vejrenovation. Det var fint, vi havde jo ikke bagage med. Vi tog et par timer i/ved vores værelse, den ene mest med at skrive beretning for i går, den anden med at fotografere småfugle. Der var lidt kolibrier her, så det skulle forsøges, men det blev kun til nogle andre indtil nu uspecificerede småfugle, blandt andet nogle med ugleøjne og nogle gråspurveagtige, men med meget sort og hvidt i hovedet. Ved fire tiden gik vi ind til byen, kom forbi vejarbejdet, hvor det hovedsagligt var kvinder, der arbejdede.

Tankevækkende. På torvet valgte vi at gå i banken og få vekslet til nogle flere soles. Vi fik 654 soles for 200 dollar, vi afleverede helt ubrugte dollarsedler og fik en bunke slidte og krøllede penge tilbage. Vi gik ind på turistkontoret for at få lidt oplysninger om Colca kløften. Udenfor blev vi holdt op af et par mænd, der gerne ville snakke med os på engelsk.

De var skolelærere begge to, den ene med speciale i engelsk, den anden med speciale i noget mere socialt, måske samfundsorientering eller hvad vi nu kalder det i dag. Vi var lidt tilbageholdende, idet vi troede, at de måske gerne ville foreslå os noget eller allerværst guide os rundt et eller andet sted. Men det viste sig hurtigt, at deres mål var at træne og forbedre deres engelsk. Vi havde en hyggelig snak omkring flere emner, blandt andet også Danmark. Derefter gik vi gennem det lokale marked, et virvar af boder, mange sad og spiste, nok mest dem som arbejdede der og deres familier. Det begyndte at blive rigtig koldt, solen stod nu lavt, så vi fandt en restaurant, godt nok var klokken kun halvseks, men vi ville gerne nå hjem, inden det blev mørkt, da gaderne mest af alt ligner et Mars landskab. Vi spiste omelet (2 * 15 soles) på restaurant Jaravi. Vi var hjemme på hotellet lidt over seks og fik hurtigt tændt for varmeovnen. Nu var det tid at skrive dagbog. Den blev skrevet og lukket i, troede vi.

På hotellet, som jo er rækkehuse, ligger der også et observatorie, vi troede egentlig ikke, at det var i brug, men vi var gået rundt om det om eftermiddagen, og

ved en dør stod der fremvisning kl. 20:30. Vi forhørte os i receptionen, om det ville være åbent i aften, jo, - afhængig af vejret, vi kunne komme et kvarter før og købe billetter. Vi tog godt med tøj på, har faktisk hue og vanter med, og fik købt billetter. Det var en herlig informativ fremvisning af især den sydlige hemisfære, men også dele af den nordlige, som jo på visse årstider er fuldt synlig fra Colca området, som ligger en 15-16 grader syd for ækvator. Showet var delt i 3, først var vi indendørs i et rundt rum, hvor loftet var kuppelformet. Der fik vi ved hjælp af en projektor vist både Sydkorset og Karlsvognen, Orion, Skorpionen, Plejaderne (Merete har læst de første bøger i serien om De syv søstre af Lucinda Riley) og flere andre kendte stjernebilleder. Så gik vi udenfor, og sikke en aftenhimmel. Mælkevejen stod næsten lodret over os, lækkert med sådan en klar luft. Ved hjælp af en laserpistol fik vi anvist Skorpionen, Jupiter, Saturn og Mars. Til sidst gik vi op i observatoriet, hvor der stod et større computerstyret hobby-teleskop. Det var svært for os at finde ud af, hvordan vi bedst kunne kigge i teleskopet, med briller eller uden, men også hvor tæt på vi skulle have øjet. Men den største oplevelse var nok at se ringene, vi så dem dog kun som en ring, omkring Saturn. Det hele varede vel en times tid.

Tirsdag den 11. september (Merete)

Vi stod op 6.45, da vi havde været vågne lidt tid. En del gæster skulle fra hotellet, og når de kørte med kufferterne, larmede det meget på de ujævne sten udenfor. I morgenmadsrestauranten fik vi lige koblet os på WIFI, og så strømmede det ellers ind med mails.

Omkring 8.30 tjekkede vi ud af hotellet og fik vores bagage opmagasineret. Vi skulle lige betale 5 soles for en flaske vand. Bent ringede til Sander for at høre, hvordan det gik hjemme i DK.

Derefter gik vi gennem de opgravede gader med kurs mod det arkæologiske udsigtspunkt. I en gade var der ene byggematerialer, tråd og rør. Vi gik ned til torvet og Bent ville lige tage et billede af springvandet, men pludselig dukkede en gammel mand op og gav Bent en mavepumper, ikke hårdt, hvorefter han rablede en hel masse af sig. Det eneste, vi forstod, var Peru. Måske kunne han ikke lide turister. Ved enden af vejen stod 2 store indianer figurer og skuede op mod det arkæologiske punkt. Da vi begyndte opstigningen, fik vi en gratis guide på. En hund tog imod os og fulgte os, ind imellem lidt foran eller bagved. Når vi tog et hvil, satte den sig klods op ad mine ben. Opstigningen var stejl, så vi tog nogle hvilepauser undervejs. Et spændende landskab ned til floden. Lidt fremme ad stien kunne vi

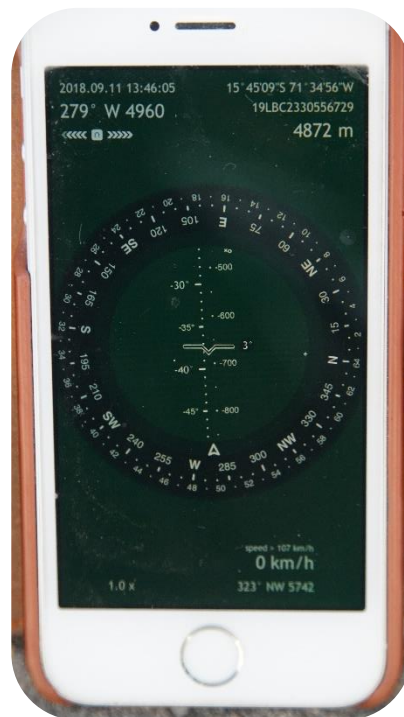

se 2 runde ringe og et rundt stengærde. Helt oppe på toppen fik vi øje på en alpaka og en lama. Hunden lagde sig i ly i en af stenhytterne, men da vi begyndte at gå ned, fulgte den med. En ældre mand, sikkert lamaernes ejer fortalte og gestikulerede, at det var en god vej at gå ned, og at vi så bare skulle gå til venstre ud til den store vej, så vi kom op til byen. Hunden fulgte os helt til torvet. Vi købte en is og satte os i skyggen på torvet. Her kom et par ældre kvinder hen og satte sig ved siden af os, og straks vi gik, indtog de vores pladser. De havde sikkert faste pladser. Det var store rengøringsdag i springvandet. Herefter gik vi ind i kirken, meget flot med figurer og smukke blomster. Lidt over 11 gik vi til fastfood restaurant Reservas inde på torvet. Her bestilte vi pizza og papaya og ananas juice. Da vi ikke kunne spise det hele, fik vi en goodie bag med til busturen.

Kl. 12 var vi tilbage på hotellet, fik vores bagage, og der var åbenbart lidt stress på, da Louise og familie havde fået at vide at taxaen allerede var kommet kl. 12, og de sad og spiste i restauranten. Vi blev hentet i hver sin minibus og kørt til busstationen. På stationen blev vores bagage tjekket ind, og vi skulle med bus nr. 2 til Puno med afgang kl. 13. Det så ud til at være en ny bus. Andrea var vores guide, og vi havde en 6 timers tur foran os. Der var mange flotte farvespil i klipperne langs vejen samt mange hårnålesving. Den første del af turen var den samme, som vi havde kørt fra Arequipa til Chivay.

13.40 var vi ved Patapampa i 4.872 m over havet. Dette sted med alle varderne (Apechetas, en masse små sten stablet ovenpå hinanden). Vi havde besøgt dette sted sammen med Juan på vejen til Chivay. Herfra kunne vi se flere vulkaner samt bjerget, hvor Juanita blev fundet. Lidt senere stoppede bussen og ud af vinduerne kunne vi se nogle små kanin-lignende dyr med lang hale, viscachas

Langs vejen gik store flokke alpaca og vicuña. Omkring kl. 14.30 så vi et skilt, der pegede i retning af nogle hulemalerier. Når der er bump på vejen, er det fordi der er store alpaca farme.

10 minutter senere gjorde vi holdt ved stedet, hvor man kunne få inka the. Denne gang var det bestilt og klar, og det var med i prisen. Desuden fik vi en sandwich hver. Der var udsigt til den smukke og snedækkede vulkan, Pichu-Pichu, som er 5654 m høj. Ikke lang tid senere drejede vi mod Puno, og her kunne vi se rigtig

meget vand i floden. De fleste flodlejer er ellers tørre i øjeblikket. Lidt før kl. 16 kørte vi gennem et område med specielle klipper, hvor der om natten tit er minus 25 grader. Vi kører på en stor højslette. Nu blev det også tid til at spise vores pizza rester. Der var 16 grader udendørs og 27 grader i bussen. Vi kørte i det område, der hedder Juliane.

Ca. 16.30 fik vi et 5 minutters

stop ved en lagune med flamingoer, så Bent havde sat sin store linse på kameraet. Vi havde kort før set nogle få flamingoer gå i en sø. Desuden var der også nogle hvide og sorte gåselignende fugle.

Kort tid senere havde vi igen et stop, denne gang også med toiletter ved Mirador Bagunilla i 4.444 m højde. Meget smuk udsigt, men det blæste vildt. Boderne blev åbnet, og der blev passet godt på tingene, da det blæste. Jeg købte 3 nøgler garn til 55 soles, måske burde jeg have købt et mere. Det var første gang, vi så garn i boderne.

Længere nede var alpacaerne ved at blive samlet sammen for natten i indhegninger. Desuden var der meget kvæg på markerne. En del af vejen havde vi kørt langs jernbanen. Der var kun et spor, og vi så slet ikke tog på strækningen. Ved et lille hus var de ved at tørre tøj på noget træhegn, det så spøjst ud.

Ca. 17.15 opdagede vi en masse mennesker stå og pege i retning af solnedgangen, som var meget smuk med bjergene i baggrunden.

Kl. 18.04 var vi i Juliaca. En storby med meget trafik. Det var ikke den vej, der blev vist på vores kort. En halv time senere skulle der betales vejskat. Herefter skulle vi udfylde papirer på vores oplevelse af turen. Dejligt med ny bus, god guidning samt stop undervejs på den 6 timer lange rejse.

Kl. 19.10 ankom vi til Puno busstation, fik vores bagage og fandt hurtigt vores chauffør. Efter 10 minutters kørsel i tæt trafik, kom vi til Hotel Hacienda Plaza, hvor vi fik værelse 305. Vi blev tilbudt 5 minutters gratis oxygen samt cocathe. En hel suite med WIFI, 2 store dobbeltsenge og på badeværelset var der 2 håndvaske.

Ved 20-tiden gik vi på hotellets restaurant, hvor jeg fik en patata a la Hacienda, mens Bent fik fettuccini, og så fik vi et par juice til. Mens vi spiste, kom fam. Sigsgaard lige forbi for at snakke om morgendagens udflugt. Deres chauffør havde givet dem et godt tilbud. Vi ville lige mødes på vores værelse, når de havde været ude at spise.

Da vi mødtes, var vi hurtige til at beslutte os for deres tilbud: Titicaca søen for 25 \$ og begravespladserne for 30\$ pr. person.

Derefter var det god nat og tak for i dag.

Onsdag d. 12. september (Bent)

Der var ikke varmt vand i bruseren til morgen, nuvel lidt lunket var det dog. Så Merete fik ikke vasket hår. Vi var muligvis kommet for hurtigt på hotellet i aftes, vi havde i hvert fald ikke fået info om, hvornår vi skulle køres til toget næste dag, og vigtigst måske heller ingen billetter. Vi fik hotellet til at ringe til den lokale rejseagent for at få styr på dette forhold. Det blev hurtigt klaret, så vi kan tage det mere roligt. Vi havde aftalt en guidet tur til Urus øerne i Titicaca søen, og måske efterfølgende en udflugt til Silistanni gravene. Vi blev overrasket af guiden, Edison, da han fra receptionen pegede ud ad døren og sagde, at vores transport

til havnen holdt klar udenfor. Vi kunne kun se nogle rickshaw cykler, men han havde selvfølgelig ret, vi skulle køres på cykler ned til havnen. En rigtig sjov oplevelse at køre ad stille gader, og nyde vinden i håret. Måske vi i stedet for elcykler skulle have købt en rickshaw derhjemme. På havnen lå der mange turbåde, og vi var så heldige, at vi 5 skulle have vores egen båd. Den lå udenpå 2 andre både, så vi måtte se os godt for, mens vi steppede fra den ene til den anden. Mens vi sejlede ud af havnen, skulle vi holde os inden døre det første stykke vej, mens guiden fortalte os en masse om søen og Uros øerne. Titicaca søen ligger 3.810 meter over havet, og den deles mellem Peru og Bolivia. Guiderne i begge lande fortæller, at deres land dækker 60 procent af søen, det andet land resten. Søen har tilløb fra 27 floder i et område af mere end 50.000 km². Søens overflade dækker 8.372 km². Titicaca er omdrejningspunktet for inkaernes skabelsesberetning, hvor Manco Cápac og Mama Ocllo, børn af solen og månen stod op af søens vand, for at sprede lys i mørket og grundlægge byen, der senere blev til Cusco. Deres sprog er quechua, som er Inkarigetets sprog, og det tales af indianere i Peru, Ecuador og Bolivia.

Vi sejlede nu ud mellem masser af siv, hvor man vedligeholder en kanal imellem sivene. Sivene (totora) kan gro på op til 4 meters dybde. Øerne bygges af dette materiale. Øerne er grupperet i nordlige og sydlige. Turistbådene sejler en uge ad gangen til den ene gruppe øer, og så har den anden gruppe fred. Men de vil gerne have turistbesøg, da det i dag er en væsentlig del af deres indkomst. Den første ø vi sejlede forbi, var børnehøveøen. I 1978 blev der også bygget en skole på en af øerne. Ligesom øerne er lavet af siv, så er deres skibe det også. Der var Toyota skibe, og så de store fine Mercedes skibe. De er alle bygget op efter katamaranprincippet. To lange pølser af siv er bundet sammen og udgør den ene side af katamaranskibet, en tilsvarende pølse i den anden side muliggør, at en større platform kan ligge over dem begge. Mange af dem var fantasifuldt udsmykket. Lige før vi svingede ind til sivøen, vi skulle besøge, kunne vi se kvinderne i deres flotte dragter stå og vinke os velkommen. Vi blev vist hen til nogle bænke, selvfølgelig lavet af siv, hvorefter guiden fortalte os om livet på øerne. Kvinderne viste, hvorledes øerne var konstrueret, og hvorledes de var forankret. Vi så også flere ibis gå rundt og fouragere. På sivøen, som vi besøgte, boede der 7 familier. Vi kom på visit ved forskellige

familier. Den familie, jeg besøgte, havde 2 piger, som begge boede og gik i skole inde i Puno. Bagefter ville de gerne sælge nogle af deres arbejder. Det var alt sammen vældig flot og pænt forarbejdet. Vi lod os friste og købte forskellige ting. Kvinderne blev meget snaksalige, da vi fandt pungen frem. Vi sejlede fra øen i en sivbåd, som blev roet af en kvinde og en mand. Der skulle mange seje årtag til at føre båden over til hoteløen. Man kan som turist overnatte på en sivø, og her var der nok tale om lidt finere hytter, men ellers meget primitivt. Vi sejlede tilbage til Puno med den almindelige båd, og på vejen så vi nogle blånebbede ænder. Pudsigt nok, sendte Berith lige en mail fra DOF videre med bekæmpelse i Europa om bekæmpelse af skarvanden. Så fik vi opklaret, hvad det var for en and.

Vi var tilbage på hotellet kl. 12:30 og spiste frokost på en naborestaurant. Klokken 2 blev vi igen hentet af guiden for at blive kørt ud til Sillustani, et arkæologisk sted, med store gravtårne. På vejen kørte vi forbi en stor naturpark, et område, hvor offentligheden ikke har adgang til. Der er 125 forskellige fuglearter i dette område. Vi så marker med forhøjninger i lige rækker, lavningerne i rækkerne var til kunstvandring. Det tog ca. 45 minutter at køre derud. Vi skulle gå et stykke vej og undervejs stige omtrent 100 meter. Det sidste var hårdt, når det foregår i mere end 3.800 meters højde. Med nogle pausers hjælp nåede vi toppen. Der står nogle tårne, 12 meter høje, som var bygget til begravellesplads for rigmænd. Udover rigmanden blev i mange tilfælde også rigmandens tjenestefolk og en masse guldsmykker og lign. begravet sammen med ham. Desværre blev mange af begravelsestårnene + rigdommene deri ødelagt af spaniolerne, da de hærgede og smed de indfødte på porten, hvorefter de overtog området. Sillustani er et meget vigtigt område, der besidder nogle magnetiske kræfter. Vi kom til en sten, som skulle være meget magnetisk Edison spurgte, om vi kunne se det på vores kompas, men vi måtte skuffe ham og fortælle, at der jo ikke er et fysisk kompas i vores telefoner, men at de alene viser kurs ved hjælp af satellitter. Herefter kom vi til et udsigtspunkt, hvorfra vi kunne se en stor ø ude i søen. Der er udsat vicuñaer på øen for at sikre deres fortsatte eksistens. Vicuñaer er stærkt truet, da deres uld er

eftertragtet. Der sad en kone ved udsigtspunktet med en baby vicuña, som var sejlet over fra øen for at tjene en lille skilling på turister, Vi rørte på pelsen, dejlig blød. På vej derfra købte Merete en trøje og et tørklæde. Vi gjorde holdt ved en bondegård på vej tilbage til hotellet. Her blev vi budt velkommen og fik vist, hvad de producerer, og hvordan de behandler jorden, og hvorledes de bor. Vi måtte også smage på nogle brød og kartofler med flydende ler, smagte af salt. Vi gav en skilling for kigget og tog afsked. Tilbage på hotellet så vi at katedralen endnu var åben, vi strøg op på værelset med vores pigpak og ned igen, blot for at se en lukket dør til kirken. Vi stod ude på torvet og kiggede lidt på nattehimlen. Nu var månen fremme, der var halvmåne, sjovt at se, hvordan den ligger ned på disse breddegrader. Vi så flere planeter, blandt andet Jupiter og Venus. Vi spiste på hotellet, og det tog meget lang tid inden maden kom, og vi var endda næsten de eneste i restauranten.

Torsdag den 13. september (Merete)

Vi stod op 5.30, da vi så ville have god tid inden afhentning. Midt i morgenmaden kom en af tjenerne og sagde, at der var besked i receptionen. Vores chauffør stod allerede og ventede på os, så vi blev lidt stressede. Vi havde fået at vide, at vi ville blive afhentet kl. 6.50. Nå, vi fik 10 minutter til at gøre os klar, men ikke nok med det, så blev der ringet efter os på værelset. 6.40 var vi klar til afgang, Bent var sur og skældte lidt ud. 10 minutter senere var vi på stationen, chaufføren og hans makker sørgede for at tjekke vores bagage ind på Peru Rail, og vi havde fået vores togbilletter af chaufføren. Af en togtjener blev vi anvist vores pladser. På et tidspunkt fandt vi ud af at nr. på vores billetter og sædenr. ikke passede sammen, men det var nok fordi toget ikke var fuldt. Togbilletterne kostede 205 \$. Jeg opdagede pludselig, at jeg havde glemt mine øreringe på natbordet på hotellet pga. stress.

7.30 var toget klar til afgang fra Puno (i godt 3.800 m) efter 3 klemt med klokken, og vi var nu på vej til Cusco. Familien Sigsgaards sad ikke i samme vogn som os. Vores tjener hed Mario. Han gav os et kort over togturen og fortalte lidt om hvad vi ville opleve. Turen ville tage 10½ time. I 1960'erne startede toget for de lokale, senere var der en vogn til de lokale og nogle vogne til turister. I 1990'erne blev det et rent turisttog, da de lokale benyttede busser eller biler. Toget var blevet for dyrt. Dette tog stammer fra Rumænien og kører 35 -50 km i timen på den lige strækning og lidt langsommere, når det går ned mod Cusco. Det var et meget fladt landskab indtil Raya. Der var mange får og køer på højsletten samt en del landbrug med dyrkning af majs og kartofler. Vores menu havde vi betalt på forhånd, vi skulle bare bestemme, hvad vi ville have.

Kl. 8.40 ankom vi til Juliaca. Nogle buske var klippet i lama facon. Toget kørte ind gennem byen langs gader, på tværs af gader og alle stoppede for toget. Ingen afspærringer til toglinien, det var ikke gået derhjemme. Lidt senere kom vi forbi et stort marked på begge sider af toget. Der var alt hvad hjertet begærede, også gamle bildele og dæk. Vi gik ud i den bagerste vogn, hvor der var en fin udsigt ind over byen. Så snart toget var kommet forbi, blev baldakinerne sat ud på togskinneerne igen.

Kl. 9.30 blev der annonceret et musik/danse- og alpaka show. Vi gik ind til vognen med baren, og her fik vi bananchips, tørrede majs samt en drink. Der var mannequinshow med lækre alpaca bluser til damer og herrer, men dyrt.

Husorkesteret spillede bl.a. Guantanamera, A la Bamba og Beatles numre. Der blev delt musikinstrumenter ud, så jeg fik en rasler, meget fint. En pige dansede traditionelle danse fra Puno, og til afslutning var vi mange oppe at danse i udsigtsvognen. Bent købte en cd for 40 soles. Da vi kom tilbage til vores pladser, var der dækket op til frokost.

På vejen har vi set enkelte lamaer og alpacaer gå og græsse på sletten tæt ved beboelser.

Vi kørte i et fladt landskab med bjerge med smukke farver på den ene side. Ca. 11.45 passerede vi Agaviri i 3.925 m højde over havet.

Nu blev det tid for vores frokost. Vi fik lagt servietten i skødet, og så kom vores suppe bestående af søde kartofler, noget grønt og lidt chili, meget lækkert.

Lidt senere kunne vi se 2 flamingoer stå i en lille lagune sammen med en flok gæs. Vi fik også øje på en kanin, som kom hoppende.

Til hovedret fik vi saltimbocca med bacon, gulerødder, stegte tomater og majsstuvning, mega mørt og lækkert. Som Bent sagde, så havde han fået noget lignende forleden dag, men det kunne slet ikke tygges.

Derefter kom chokoladedesserten, som bestod af en bund af rasp med chokolademousse og jordbærsovs

samt en jordbærstilk.

Omkring 12.50 ankom vi til La Raya, hvor vi havde 10 minutters pause til at stå af toget, se boderne og kirken. Jeg blev fristet af et bundt garn til 10 soles. Fra La Raya passet kunne vi se det smukke vue til Vilcanota gletsjeren.

Herefter begyndte nedturen til Cusco. Vi fik kaffe og cocathe med lidt sødt til. Nu så vi flere lamaer og alpacaer på markerne. I dette område var der rigtig gang i at forberede markerne til såning. Nogle steder blev der pløjet med okser, andre steder med traktor. Nogle steder var der rigtig mange, der hjalp hinanden med at så.

Omkring 14.30 passerede vi Sicuani.

Herefter blev der annonceret 2. del af musikshowet, så vi gik ind i baren. Vi skulle alle lære at lave pisco saur, så vi fik en opskrift, og så var der en tjener, der viste hvordan. Bagefter måtte en af gæsterne komme op og udføre nummeret. Det blev en stærk en af slagsen, og vi fik lov at smage. Ca. 14.50 havde vi et stop på 10 minutter, da et andet tog skulle passere.

Musikerne fik stillet op og gik i gang med showet, denne gang var det specielle danse fra Cusco området. De spillede bl.a. El condor pasa og Hotel California. En fra det engelske selskab havde fødselsdag, så der blev spillet og danset til Happy Birthday.

Da vi kom tilbage til vores pladser, var der linet op med kaffekopper. Vi fik lemongras the. Ca. 16.30 passerede vi Urcos. Dette område er meget frodigt med mange afgrøder. Lidt senere fik vi serveret 2 små

sandwiches og to små kager, en brownie og en cheeecake samt et ananaskirsebær.

Da vi nærmede os Cusco, så vi mange ufærdige huse. En kvinde stod med et par sorte grise i snor ved et fodertrug. Toget kørte over gaderne og langs med gaderne det sidste stykke vej til stationen. Vi ankom til Cusco kl. 17.55, og skulle lige vente til al bagagen var kommet af toget, så fik vi lov at finde vores bagage. Vi fandt også hurtigt vores guide, Leslie. Vi skulle trille kufferterne hen over togskinnerne. Det var lidt besværligt. Vores guide fortalte, at der boede 600.000 mennesker i byen, og at byen ligger i knap 3.400 m højde. Hun fortalte også kort om nogle af mulighederne for oplevelser. Vores hotel, Casa Esmeralda, ligger ikke langt fra stationen. Vi fortalte vores guide, at jeg havde glemt mine øringer på hotellet i Puno, og hun ville forsøge at finde ud af noget. Vi snakkede også om at komme ud at se Rainbow Mountains, men det ville være en meget lang tur, i stedet tilbød hun noget andet. Vi fik værelse 205, hvor der var en stor dobbeltseng samt en ekstra briks og et dejligt stort badeværelse.

Vel oppe på værelset begyndte jeg at skrive dagens beretning. Bent hentede cocathe til os i receptionen. Det føltes faktisk, som om vi stadig kørte i tog.

Jeg vaskede et par bluser, så jeg kunne være sikker på at have nok rent tøj til resten af turen.

Fredag den 14. september (Merete)

Vi vågnede ved 6-tiden, og jeg stod op. En af Bents kolleger ringede på min tlf. kl. 6.13, men han måtte finde en anden til at løse arbejdsopgaven.

Her til morgen læste jeg hotellets husregler, og der stod at man ikke måtte vaske tøj, så UPS, min tøjvask fra i går måtte hen at ligge på kufferten at tørre færdig. Hotellet havde nemlig vaskeri, så det var ikke tilladt med tøjvask.

Vi var til morgenmad allerede kl. 7, så vi var de første, og vi blev rigtig vartet op med hjemmelavet røræg. Det var i det hele taget et rigtig lækkert morgenbord, helt anderledes end de andre steder. Jeg havde undret mig deres golden berry jam, og kom pludselig til at tænke på, at det måtte være ananaskirsebær syltetøj. Yes.

Mange gange i løbet af morgenen havde vi hørt fyrværkeri. Gad vidst hvorfor?

Her til morgen er jeg igen blevet spammet med et af mine pass words, ØV. Det blev jeg også sidste fredag. Denne gang skulle jeg betale 3.000 \$ i bitcoins, i sidste uge 6.000 \$, **men den hopper jeg ikke på**. Det er bare rigtig træls. 😞

Vi gik fra hotellet omkring kl. 8.30. Forinden havde vi lige talt kort med familien Sigsgaard. Vi gik ned mod torvet, og snakkede udflugt med et firma på vejen. Nede på torvet blev vi antastet af adskillige, der ville sælge gåture og udflugter.

På Plaza de Armas forundres man over de mange kirker, som ligger her. Den vældige katedral stod færdig i år 1650 efter 100 års byggeri, og hviler på fundamentet af inkaernes religiøse og militære centrum. Pladsens øvrige kirker er Iglesia de la Compañía de Jesús fra 1571, måske pladsens smukkeste kirke, samt Iglesia del Triunfo fra 1539. Ellers er pladsen prydet med fine huse i kolonistil. Temple of the society of Jesus var en meget smuk kirke, som vi gav 2 x 10 soles for at komme ind at se. Der stod, at man ikke måtte tage foto, men det måtte vi alligevel godt af en eller anden årsag. Altertavlen er 21 m høj og 12 m bred og belagt med bladguld. Vi var også i krypten, og bagefter gik vi i tårnet og nød den smukke udsigt over

byen. Da vi bagefter kom tilbage i kirken, måtte vi pludselig ikke tage billeder mere, men jeg nåede da lige at få et billede af maleriet fra det 17. århundrede med giftermålet mellem spanieren Don Martín De Loyola og inkaprinssessen Doña Beatriz Ñusta. På toilettet i kirken mødte Bent mødte en Baño hund. Herefter gik vi over i Cathedralen, 2 x 25 soles, og så måtte vi ikke engang tage billeder, og de havde heller ingen folder. Der var 3 kirker i Cathedralen, og alle 3 meget smukke.

Spanierne rev mange af Cuzcos bygninger ned for at bygge katedraler, kirker og paladser af stenene, men inkaernes bygninger var bygget så solidt, at spanierne mange gange opgav at rive alt ned, og de brugte i stedet bygningerne som fundament til egne bygninger. Inkaernes templer var pyntet med guld og sølv, så de reflekterede solens stråler. Alt guld og sølv blev smeltet om, så det kunne transporteres som guldbarrer til Spanien.

Vi tog en kort pause på torvet med udsigt til springvandet med statuen af den store bygherre, inkakongen Pachacutec, som grundlagde Cuzco, og han byggede bl.a. byens forsvarsanlæg Saqsaywaman og det hellige Machu Picchu. En børnehave blev stillet op foran springvandet for at få taget billeder. Ved den lejlighed faldt vi i snak med et par kvinder på vores bænk. De kom fra Toronto, så vi fik lidt Canada snak. Bent delte også gajoler ud, og de faldt i rigtig god jord, så de måtte besøge DK på et tidspunkt. Nær torvet var der et mægtigt politiopbud understøret med diverse våben og skærme. Også ved bankerne er der vagter.

Ved 12-tiden gik vi på Atiq at spise et par sandwiches med juice. Bent havde lidt ondt i maven, så han fik et par imodium. Vi gik hen til tekstil museet, hvor vi så alle de mange spændende vævemetoder, som bedsteforældrene nu er ved at lære deres børnebørn, for at denne viden ikke skal gå i glemmebogen. Bent havde det ikke så godt, så vi gik hjemad, men købte lige noget Florentil svarende til paraghurt. Bent fik en

imodium, og så skal jeg ellers love for, at han ikke kunne holde noget i sig. I receptionen ringede de efter en læge, og jeg måtte ringe til vores rejseforsikring. Lægen kom og tilså ham, og der var ingen tvivl om, at han skulle med på hospitalet. Han fik ilt i ambulancen, og på hospitalet blev der taget blodprøver mm. Han kom hurtigt i behandling for salmonella, og senere også for en parasit. Vi måtte blive på hospitalet hele natten, og vi fik ikke sovet så meget. Personalet var meget kompetente.

Lørdag den 15. september (Merete)

Bent fik skiftevis drop og antibiotika.

Til morgenmad fik vi bananpandekage og en bolle. Desuden fik jeg en portion yoghurt. Desværre måtte Bent ikke komme hjem efter morgenmaden. Lægen anbefalede at se tiden an til efter frokost. Til frokost fik vi suppe, en kødret, og Bent fik en gele, mens jeg fik en banan. Nu var alt i orden, og vi havde fået forskellige medikamenter med hjem. Vi kunne tage en taxa hjem til hotellet, 7 soles. Vi fik en snak med fam. Sigsgaard, da Knud også havde haft det dårligt i går.

Bent tog et lille hvil på værelset, mens Käthe og jeg snakkede lidt om gårsdagens oplevelser. Bagefter gik Bent og jeg en tur ud i byen. Vi havde markedet i tankerne, men der var et mylder af mennesker, Bent var ej heller frisk, så vi vendte hurtigt næsen hjemad igen. Et par timer senere blev han igen indlagt på hospitalet.

OXIGEN MEDICAL NETWORK CLINIC			
NAME NOMBRE	BENT SANDER		
AGE EDAD	61 a	HAB ROOM	402
ALLERGY ALERGIAS	NO		
FEEDING ALIMENTACIÓN	10B ² 6K		
ENTRY INGRESO	14/9/18	DISCHARGE ALTA	
DIAGNOSIS DIAGNOSTICO	☒	☒	☐
NOTE NOTA			

MedicalNetwork
CONTROL NEGRO PARA TV BLACK CONTROL FOR TV CONTROL BLANCO PARA DIRECTV WHITE CONTROL FOR DIRECTV

Epilog (Bent):

Her slutter så vores egentlige dagbog for Peru ferieturen. Vores notater har skiftet karakter, og ligner mest af alt en stor sygejournal. For den nysgerrige kan det oplyses, at vi begge bliver syge, og resten af perioden i Peru går med at komme til hæfterne og få os begge bjerget hjem til DK. Vi får et indblik i den pæne side af Peru's sygevæsen, er indlagt på en klinik, hvor alle er rigtig søde og vil give os den bedste behandling. Diagnose og behandling foregår i dialog med Falck Care (SOS international) på vegne af vores rejseforsikring. Men det er frustrerende med sproglige udfordringer, mange kunne kun spansk, men heldigvis var lægerne dygtige til engelsk. Vi blev syge i Cusco, som ligger i 3400 meters højde, ilt og lufttryk i denne højde er en stor modspiller, når det drejer sig om igen at få væskebalance i orden efter sådan en mavepuster, som vi begge fik. Vi lå hele tiden med ilt, og fik en enkelt behandling i en trykkabine, for at få snydt noget ilt ud i kroppen. Efter samråd med Falck Care og forsikring ender vi med at blive fløjet med lægeligt følge fra Cusco til Lima, som ligger ved havniveau. I rullestol og ambulance med ilttilførsel, uden om vante sikkerhedskontroller og ventekøer i lufthavnen, ind på første klasse (desværre nul whisky, - lægen sad lige ved siden af), der var vist passagerer der blev flyttet til næste afgang. Vel ankommet til sygehus i Lima bliver vi undersøgt af en ny læge. Han var vældig grundig, og uagtet at Danmark slog Peru i VM-fodbold ville han godt tilbyde os ophold på klinikken. Men han syntes vores tilstand var bedre og

visiterede os derfor til udskrivning, men med en længere medicinliste og vigtigst en diæt. Det lykkedes os hurtigt at finde et hotel, klinikken ville ellers godt lave et værelse om til os, men vi takkede nej, - vi trængte til luftforandring. Hotellet var det samme, som vi startede med at bo på ved ankomsten til Peru, vi aftalte én, muligvis 2 nætter, da vi endnu ikke havde fået tilladelse fra vores forsikring til at rejse hjem. Vi gik hen og spiste på den schweiziske restaurant, delte en spaghetti med kødsovs og 2 cola. Listede tilbage til hotellet og fik en god nattesøvn. Morgenmadsrestauranten understøttede vores diæt med ristet franskbrød og lidt syltetøj (måske ikke ok). Vi lagde os på værelset bagefter, vi havde fået lov til sen udcheckning, så det gav os mulighed for hvile, vi havde nu fået grønt lys hjemmefra på, at vi måtte flyve hjem. Vi gik en lille tur ved middagstid, for dels at få frisk luft, slå lidt ventetid ihjel og måske få lidt mad indenbords. Vi bestilte en Uber til at køre os i lufthavnen kl. 15. Det tog næsten en time, men vi var i god tid, så vi gik roligt ind i lufthavnen. Vi var blevet ringet op på vejen fra forsikringen, at vi skulle være obs på, at vores samlede hjemrejse var brudt, da vi jo ikke var mødt op ved planmæssig afgang fra Cusco. Men vi havde aftenen før taget chancen og lavet elektronisk check in til afgang fra Lima til Amsterdam. Det voldte heller ingen problemer at få boardingpass i lufthavnen, og vi kom hurtigt igennem sikkerhedskontrol, og havde lige fundet et sted at sidde nær den gate, vi skulle rejse fra, da familien Sigsgaard kom gående. De inviterede os med i loungen, ventetiden er mere hyggelig i disse rammer og den fløj afsted. Den lange flyvetur, 12 timer var en hurdle, som bare skulle overstås. Vi fik sovet lidt først på turen, men senere var det sværere, pladsen er trang og især Merete følte luften kvalm og indelukket. Vi fandt ud af, at luften virkede friskere bagest i kabinen, så det endte med at Merete satte sig til rette på stewardessens klapsæde ved nødudgangen. Der sad hun i flere timer og blev budt på stewardessens egen ingefær The. I Amsterdam var vores tidsplan meget stram, sikkerhedskontrollen tog lang tid, og vi følte os stressede. Heldigvis var der fokus på tiden, da vi kom til EU-indrejsekontrollen. Der blev råbt op om, at passagerer som havde flight inden et bestemt klokkeslæt, skulle gå over i en bestemt kø, det fangede vi heldigvis og strøg igennem. Flyet til Ålborg afgik præcist, og bedst af alt, - vi var med. Under landing i Ålborg så vi et par store amerikanske Chinook helikoptere sammen med et par andre helikoptere ligge og lave forskellige øvelser. Vi havde aftalt, at Berith skulle hente os i Ålborg, da vi jo næppe var friske til at køre bil. Hun tog bussen til Ålborg og stod klar og ventede på os. Dejligt, tusind tak.

Kærlig hilsen, Merete & Bent